

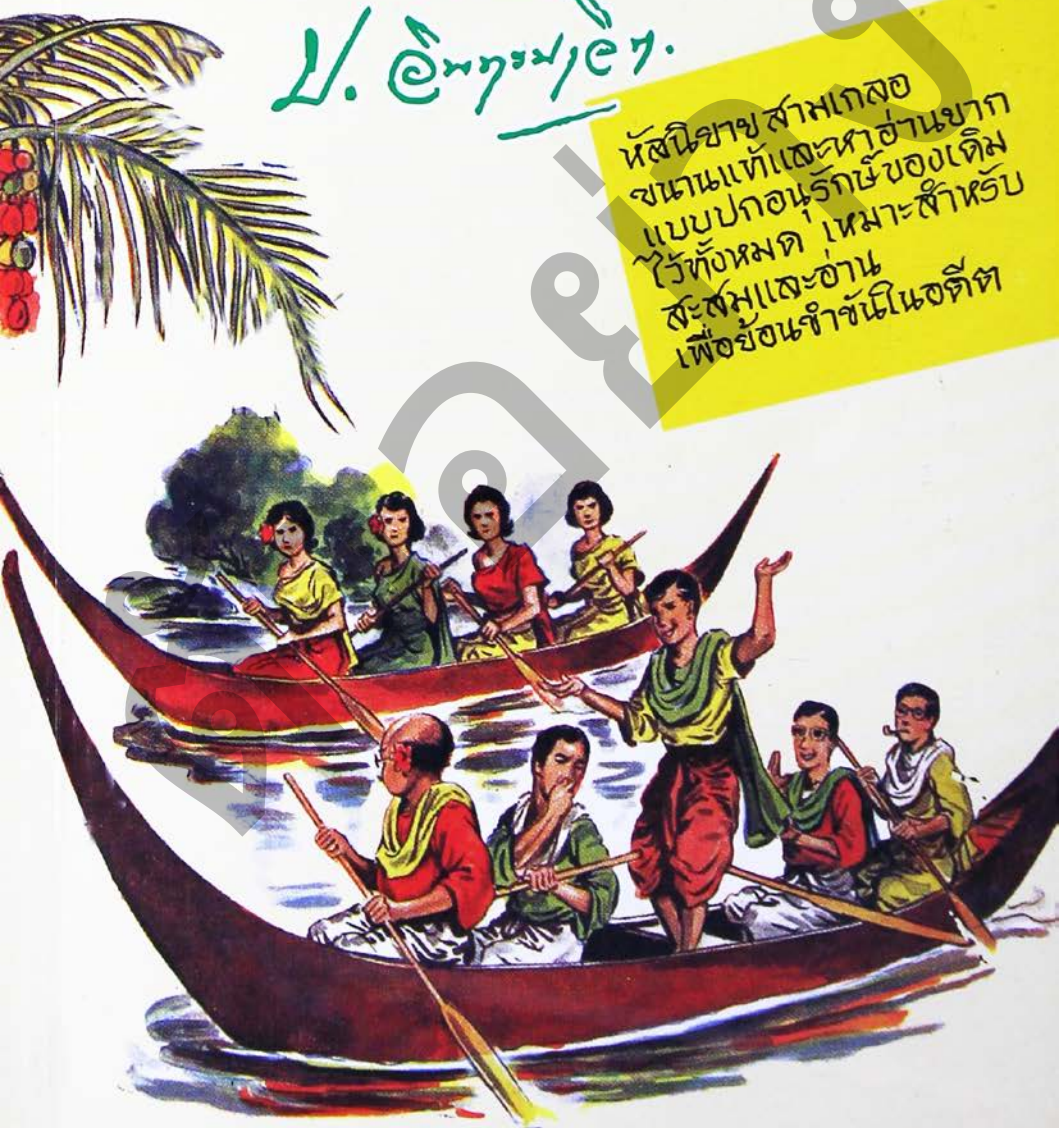
พล ★ นิกธ ★ กิมหงวน จาก **ศาลาโกหก**

สามเกลอ

ส.ค.ส.

ผ. อักษร/๕๗.

หนังสือสามเกลอ
ขนานแท้และหาอ่านยาก
แบบกอนรักษ์ของเดิม
ไว้ทั้งหมด เหมาะสำหรับ
สะสมและอ่าน
เพื่อย้อนจำอันในอดีต

จำอย่าง

ประพันธ์สารสิน

ทศวรรษที่สี่ที่ฝากชื่อ สารหนังสือชีวิต

พล ★ นิกร ★ กิมหงวน

จาก

ศาลาโกกาท

• ตอน

สามเกลอ ส.ค.ส.

ผ. อิมหงวน/๕๗.

สามเกลอ ส.ค.ส.

ป. อินทรปาลิต

© กองทุน ป. อินทรปาลิต ในสมาคมสื่อวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

ผู้ก่อตั้ง : ปรานี อินทรปาลิต

นายกสมาคมและผู้ดูแลกองทุน : พลาศศิษฐ์ สิทธิธัญญา

ที่ปรึกษากองทุน ป. อินทรปาลิต : สุวัฒน์ วรดิลก, อาจันต์ ปัญจพรรค์,
ปองพล อติเรกสาร(พอล อติเรกซ์), พลเอกธีรเดช มีเพียร, เตือนใจ ตีเทศน์

พิมพ์ครั้งแรก : ๒๕๐๖ ใน ศาสนาโกหก

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น พิมพ์ครั้งที่ ๓ : ตุลาคม ๒๕๔๗

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging In Publication Data

ป. อินทรปาลิต.

สามเกลอ ส.ค.ส.. -- พิมพ์ครั้งที่ 3. -- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2547.

80 หน้า.

1. หัตถนิยาย. I. ชื่อเรื่อง.

895.917

ISBN 974-9743-12-1

ราคา ๔๔ บาท

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด ๔๑๓/๒๖ ถ.อรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย

กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐ โทรศัพท์ ๐-๒๔๓๔-๑๓๔๗, ๐-๒๔๓๔-๕๗๙๙

โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๖๘๑๒ <http://www.praphansarn.com>

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์แปลน พรินท์ติ้ง

ผู้ก่อตั้ง : สุพล เทชะธาดา ที่ปรึกษา คณะ กิตติโกวิท, พิสุทธิ เลิศวิไล, สุวิทย์ จิระเมธากุล,

บุญเลิศ สีอุไรย์, วีรชัย ศรีเจริญรัตน์, อติเรก ศรีวัฒนาวงษา กรรมการผู้จัดการ : อาทิตย เทชะธาดา

บรรณาธิการบริหาร : จำเนียร พลสวัสดิ์ กองบรรณาธิการ : ชัชฎาพร นิมนนท์

รูปเล่ม : พิสิษฐ์ ศรีสวัสดิ์ พิสูจน์อักษร : ยาใจ เฉตาไพ

คำนิยม

ผมเป็นแฟนสามเกลอ พล นิกร กิมหงวน มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ แต่เริ่มหาซื้อสามเกลอมาอ่านด้วยสตางค์ของตนเองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๗ ซึ่งจัดเป็นช่วงบันปลายชีวิตของท่านผู้ประพันธ์แล้ว ผมจึงมีโอกาสดูหาสามเกลอตอนใหม่ๆ มาอ่านได้ในระยะเวลาสั้นๆ เพียง ๕ ปีเท่านั้น (พ.ศ. ๒๕๐๗-๒๕๑๑) สามเกลอที่ ป. อินทรปาลิตประพันธ์ขึ้นใหม่ในช่วงเวลานั้น ประพันธ์ให้กับสำนักพิมพ์ ๔ แห่ง ได้แก่ สำนักพิมพ์ดวงกุดศึกษา ประพันธ์สาส์น บันลือสาส์น และเพลนิจิตต์

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ดวงกุดศึกษา ประพันธ์สาส์นได้จัดพิมพ์สามเกลอชุดใหม่ที่มีขนาดรูปเล่มต่างออกไปจากเดิมคือมีขนาดใหญ่กว่าธรรมดา เป็นสามเกลอในชื่อ ‘ศาลาโกหก’

ภายในเล่มมีเรื่องสั้นอื่นๆ จากปลายปากกาของ ป. อินทร-
ปาลิต อยู่ประมาณเกือบครึ่งเล่ม ส่วนครึ่งหลังเป็นสามเกลอ
พล นิกร กิมหงวน ตอนที่ประพันธ์ขึ้นใหม่เอี่ยมและจบใน
เล่ม ประเดิมด้วยตอน ‘สมิงเขาใหญ่’ ในฉบับปฐมฤกษ์

‘ศาลาโกหก’ ได้ออกวางจำหน่ายต่อๆ มาเฉลี่ย
ประมาณเดือนละหนึ่งเล่ม ซึ่งผมคอยติดตามซื้อทุกเดือน
‘ศาลาโกหก’ เท่าที่สำรวจได้ในปัจจุบันนี้มีจำนวนทั้งหมด ๘๐
(๗๐-๘๐) ตอน สามเกลอหลายตอนที่สนุกและยังประทับใจ
อยู่จนทุกวันนี้ได้แก่ หนุ่มเนื้อหอม, คดีหลอกเด็ก, ไปโลกันตร์
จะเข้ผีสิง ฯลฯ โดยเฉพาะสามเกลอในเทศกาลส่งท้ายปีเก่า
ต้อนรับปีใหม่ซึ่งมีให้อ่านทุกสิ้นปี

นับว่าเป็นข่าวดีสำหรับแฟนสามเกลอที่ทางสำนัก
พิมพ์ประพันธ์สาส์นได้รวบรวมสามเกลอในชุด ‘ศาลาโกหก’
นำมาพิมพ์ใหม่อีกครั้ง เพื่ออนุรักษ์ผลงานอันมีคุณค่าชิ้นนี้
ให้อยู่คู่วงการหนังสือต่อไปอีกนานเท่านาน

พล.ต.ต.พีระพงศ์ ตามาพงศ์

คำนำสำนักพิมพ์

กาลเวลาที่ผ่านมาหลายสิบปีนั้น มีสิ่งต่างๆ หลากหลายเปลี่ยนแปลงไป หนังสือเป็นสิ่งที่ได้บันทึกถึงความเปลี่ยนแปลงทางสังคมนั้นๆ โดยเฉพาะงานเขียนวรรณกรรม เป็นการบันทึกทางสังคมที่มีเรื่องราว มีความรู้สึกซ่อนเร้นอยู่ภายใน ผู้อ่านสามารถตีความระหว่งบรรทัดนั้นได้ หนังสือหลายเล่มที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน ผ่านกาลเวลาอย่างยาวนานมาจนถึงปัจจุบัน นั้นแสดงให้เห็นถึงอักษรภาพของผู้เขียน

หนังสือหลายเล่มของ ป. อินทรปาลิตก้าวข้ามกาลเวลา พิสูจน์ให้วงการนักเขียนนักอ่าน ยอมรับถึงความยิ่งใหญ่เป็นเพชรน้ำหนึ่ง เขาเป็นนักเขียนผู้มากความสามารถ เขียนได้หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องรักโศกเศร้าที่ทำให้

ผู้อ่านติดอกติดใจ หรือเรื่องปู้ตั้นเต้นเร้าใจบูชาความเที่ยง
ธรรมแบบลูกผู้ชาย โดยเฉพาะตัวละครในเรื่อง เสือดำ, เสือใบ
ชีวิตของสุภาพบุรุษจอมโจร ที่มีผู้อ่านติดตามจำนวนมาก เป็น
เครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดี เรื่องที่สร้างชื่อเสียงโดดเด่นให้
กับ ป. อินทรปาลิต มีผู้รู้จักมากขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า คือ
หัตถ์นิยายสามเกลอ อันมีตัวละครหลัก พล นิกร กิมหงวน
และมีตัวละครรองที่เข้ามาเสริมให้สนุกสนานยิ่งขึ้น คือ
คร.ติเรก เจ้าคุณปัจจนิกพินาศ และบรรดาภรรยาของเขา
รวมถึงคนรับใช้ตัวแสบอย่างนายแห้ว โหระพากุล

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิตถูกนำมาพิมพ์ซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า เพราะความนิยมของผู้อ่าน ตั้งแต่รุ่นเล็กไปจน
ถึงผู้ใหญ่ เป็นงานเขียนที่ให้ความบันเทิงกับผู้อ่านอย่าง
สนุกสนาน มาทุกยุคทุกสมัย เป็นงานเขียนที่เต็มเปี่ยมไป
ด้วยอารมณ์ขันและให้สาระ ผู้คนในยุคนั้นแทบไม่มีใครที่ไม่
เคยอ่านงานเขียนของเขา สำหรับในปัจจุบันได้รับการคัด
สรรให้เป็น ๑ ใน ๑๐๐ หนังสือดีที่คนไทยควรอ่าน
ด้วย นอกจากนั้นเองก็มีแฟนนักอ่านที่ชื่นชอบรวมตัวกัน
เป็นสามเกลอแฟนคลับ มีเว็บไซต์เพื่อการสื่อสาร แลก
เปลี่ยนข้อมูลกันอย่างคึกคักและสม่ำเสมอ

ผลงานเขียนของ ป. อินทรปาลิต ในชุดหัตถนิยาย
ตามเกลอนี้เริ่มต้นเมื่อปี ๒๔๙๑ ซึ่งก็ได้รับความนิยมกัน
มาอย่างต่อเนื่องหลายสิบปี นอกจากให้ผู้อ่านคลายความ
เคร่งเครียดทางอารมณ์แล้ว ผู้เขียนได้แทรกปรัชญาการ
ดำเนินชีวิต ซึ่งทรงคุณค่าต่อการคิดใคร่ครวญ อีกทั้งเป็น
เสมือนการบันทึกและพิจารณาสังคมตลอดมาว่าสามสิบปี

‘ศาลาโกหก’ เป็นหนังสือเล่มชุดหนึ่งของ ป. อินทร-
ปาลิต ที่เริ่มเขียนขึ้นเมื่อปี ๒๕๐๖ เป็นหนังสือขนาด ๘
หน้ายก มอบให้สำนักพิมพ์ผดุงศึกษา ของนายгимทรวง แซ่แต้
และ นายสุพล เตชะธาดา ในเวียงนาครเขมมเป็นผู้จัดพิมพ์
(ต่อมานายสุพล เตชะธาดา แยกออกมาเป็นสำนักพิมพ์
ประพันธ์สาส์น) ราคาจำหน่ายขณะนั้น ๓.๕๐ บาท หนังสือ
ในชุดศาลาโกหกที่มีคำโปรยว่า หัวเราะว่า ราคาเยา เบาสมอง
นี้ ป. อินทรปาลิตเป็นผู้บรรเลงเองทั้งหมด ไม่ว่าบทนำ กวี
โวหาร ตอบจดหมายแฟนฯ เรื่องราวต่างแบบมโนสาเร่ นิยาย
สั้นจบในฉบับเป็นตอนๆ ที่ขาดไม่ได้คือนิยายสั้นตามเกลอ
เล่มละหนึ่งตอน (ยกเว้นศาลาโกหกลำดับที่ ๒ ไม่มีตามเกลอ)
โดยมีตัวละครผู้ช่วยคือลูกชายสามเกลอเข้ามามีบทบาทเป็น
กำลังสมทบ ต่อเนื่องกันจนถึงปี ๒๕๑๑ ซึ่งรวมแล้วกว่า

๗๐ ตอน ซึ่งปัจจุบันเป็นหนังสือหายากสำหรับนักสะสม
ไปแล้ว

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นได้ตระหนักถึงความสำคัญ
ของหนังสือชุดนี้เป็นอย่างดี ไม่ต้องการให้สูญหายไปกับ
กาลเวลา จึงได้พยายามรวบรวมต้นฉบับที่เรามีอยู่ และ
เสาะแสวงหาจากหลายแหล่งด้วยกัน จากนักสะสมและ
ผู้ชื่นชอบงานเขียนของท่านผู้นี้ โดยคัดเอาเฉพาะนิยายสั้น
ของสามเกลอมาจัดพิมพ์อีกครั้งในรูปแบบฟ็อกเก็ตบุ๊ก เพื่อ
สืบสายธารความเป็นอมตะต่อไป

การจัดพิมพ์นิยายสั้นชุดนี้ เคยจัดพิมพ์มาบ้างแล้ว
ก่อนหน้านี้หลายปี เป็นไปตามความประสงค์ของนาง
ปราณี อินทรปาลิต ภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของ
ป. อินทรปาลิตซึ่งดำริให้จัดพิมพ์ขึ้นโดยมีความประสงค์ที่
จะดำเนินการจัดทำกองทุน ป. อินทรปาลิต ควบคู่กันไปด้วย
(๑) เพื่อจรรโลงผลงานของ ป. อินทรปาลิต ไว้ในวง
วรรณกรรม (๒) เพื่อสนับสนุนการประพันธ์ให้กับผู้
ปรารถนายืดอกอาชีพนักเขียน (๓) เพื่อจัดตั้งนิติบุคคลในนาม
ป. อินทรปาลิต ส่งเสริมสวัสดิการนักเขียนและครอบครัวใน
โอกาสต่อไป โดยขอให้ดำเนินการที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม

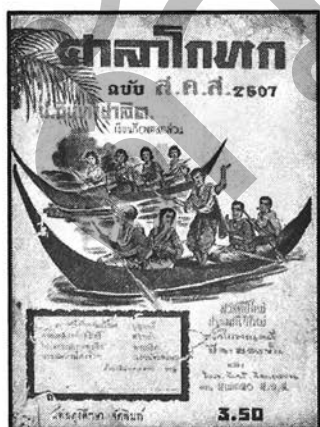
สำหรับผู้ชำนั้้น ในการอ่านหนังสือที่นักเขียนได้
ผลิตผลงานขึ้นนั้นมานานแล้ว ถ้าผู้อ่านต้องการให้ได้อรรถรส
เพิ่มขึ้น คงเป็นสิ่งที่จำเป็นที่ผู้อ่านจะต้องนึกย้อนหลังไปด้วย
ว่า สมัยนั้นๆ เป็นอย่างไร ผลงานของ ป. อินทรปาลิต ชุด
นี้นั้น ได้รังสรรค์ขึ้นเมื่อประมาณสี่ทศวรรษก่อน เพื่อเป็น
การคงไว้ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์ สุนกสนาน และเปี่ยมด้วย
อรรถรส เราจึงคงไว้ซึ่งภาษาทุกตัวอักษรที่ใช้ในเรื่องนั้นๆ
รวมถึงค่าของเงิน และบริบทของเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆ
ในสมัยนั้นด้วย ผู้อ่านควรทำความเข้าใจในจุดนี้ไว้ก่อน

การจัดพิมพ์ในครั้งนี้ ถ้านักพิมพ์ประพันธ์ศาสตร์ได้
เลือกสรรแนวทางที่ดีที่สุด โดยการอนุรักษ์รูปแบบที่ใกล้เคียง
กับของเดิม ไม่ว่าจะเป็นการเลือกรูปแบบและขนาดของตัวอักษร
การสะกดคำนั้นคงรูปแบบเดิมไว้รวมทั้งการทับศัพท์ ซึ่งมี
ลักษณะเฉพาะยุคสมัยนั้น โดยเฉพาะรูปภาพปกนั้นได้ใช้
รูปแบบเดิมของปกหนังสือศาลาโกหก ซึ่งส่วนมากเป็น
ฝีมือการวาดภาพของอาภรณ์ อินทรปาลิต น้องชายของ
ป. อินทรปาลิต แล้วใช้คอมพิวเตอร์ช่วยปรับแต่งสีสันทให้
สดใสเหมือนกับของเดิมมากที่สุด

ถ้านักพิมพ์ประพันธ์ศาสตร์ได้พยายามรวบรวมต้นฉบับ

มาจัดพิมพ์ให้ครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อให้แฟนนักอ่านของ
สามเกลอได้เป็นเจ้าของและนักสะสมได้อย่างเต็มภาคภูมิ
และหวังว่าแฟนนักอ่านรุ่นใหม่ก็จะได้อ่านได้ง่ายอย่าง
สะดวกยิ่งขึ้น โดยสามารถสัมผัสความยิ่งใหญ่ของนักเขียน
ที่ชื่อว่า ป. อินทรปาลิต นี้ได้ แม้ในปัจจุบันสมัย

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี
สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

ศาลาโกก พิมพ์ปี พ.ศ. ๒๕๐๖

ทุกวันนี้สิ้นสุดของปีและวันขึ้นปีใหม่ บ้าน “พัชรารภรณ์” ครีกครื้นสนุกสนานที่สุด นอกจากมีการทำบุญ ตักบาตรตามประเพณีแล้ว คณะพรรคสี่สหายยังจัดงาน เลี้ยงอย่างมโหฬาร เชิญมิตรสหายมาชุมนุมกันแน่น บ้าน เชิญเพื่อนบ้านใกล้เคียงมาร่วมสนุกด้วย

คุณหญิงวาดเปิดการประชุมขึ้นสุดยอคในตอนบ่าย วันอาทิตย์ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๖

การประชุมได้ระแบนในห้องรับประทานอาหารของบ้าน “พัชรารภรณ์” เริ่มต้นในเวลา ๑๔.๐๐ น. ตรง มีผู้เข้าประชุมตั้งมีรายนามต่อไปนี้ คือ คุณหญิงวาด ประสิทธิ์-นิติศาสตร์เป็นประธานที่ประชุม พล.อ.พระยาปัจจนิกพินาศ เป็นรองประธาน นอกนั้นเป็นกรรมการดำเนินงานวันขึ้นปีใหม่ คือ พ.อ.พล พัชรารภรณ์ พ.อ.นิกร การุณวงศ์ พ.อ.กิมหงวน ไทยแท้ พล.ต.ศาสตราจารย์ ดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ นางนันทา

พัชรภรณ์ นางนวลลอบ ไทยแท้ นางประภา ณรงค์ฤทธิ์
และ นางประไพ การุณวงศ์ รวมทั้งหมด ๑๐ ท่าน โดย
มี ส.อ.แห้ว โหระพากุล คอยปรนนิบัติรับใช้

ประธานเริ่มอารัมภทว่า

“ท่านทั้งหลาย เท่าที่เรานัดประชุมชั้นสุดท้ายด้วยกัน
ในวันนี้ทุกท่านก็ทราบดีแล้วว่าเราจะปรึกษาหารือกันเพื่อ
จัดงานส่งท้ายปีเก่ารับปีใหม่ที่บ้านของเรา”

เลี้ยหงวนจามออกมาดังๆ จนกระทั่งทุกคนสะดุ้ง
เฮือก

“ฮัต ชะเอ๊ย”

ประธานทำตาเขียวกับอาเลี้ย

“ถ้าแกไม่เต็มใจร่วมประชุมกับพวกเรา ก็เชิญออกไป
จากห้องนี้ อย่าให้ฉันมีโมโห ประเดี๋ยวจะเกิดตึกบาล
ส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปี”

เลี้ยหงวนอมยิ้ม

“ผมไม่ได้แกล้งจามนะครับคุณอา ผมกำลังเป็นหวัด
ฟังเสียงผมดูสิครับคล้ายๆ เสียงกะละมังรั่ว เมื่อตอนสาย
ผมยังขอยาแก้หวัดจากดิเรกมันกิน”

เจ้าคุณปัจจุบันก็ฯพูดเสริมขึ้น

“เวลาจะจามปิดปากเสียก่อนซึ่งจะอย่างนี้มันเสียมารยาท เพราะเรากำลังปรึกษาหารือกันอย่างเป็นทางการ”

“ปิดไม่ทันนี่ขอบคุณอา ผมไม่รู้ลึกลับมันทำท่าจะจามอยู่ๆ มันก็จามออกมาเอง” พุดจบกิมหงวนก็จามอีก คราวนี้ดังกว่าเก่าและจามถึงสามครั้งติดๆ กัน

“ฮัดเซี่ย...ฮัดเซย...ฮัดซิว”

นิกรชักรำคาญเต็มทนก็หันไปมองดูเจ้าแห้วซึ่งนั่งตัวลีบอยู่บนเก้าอี้ვნมตัวหนึ่งแล้วเขาก็กล่าวกับเจ้าแห้ว

“เฮ้ย ไปที่ห้องเก็บของที่ตึกโรงครัวเดี๋ยวนี้”

เจ้าแห้วรีบลุกขึ้นยืนแล้วพาตัวเดินไปทางประตูห้องรับประทานอาหารอย่างรื้อนร่น นิกรแยกเขี้ยวแล้วเอ็ดตะโรลั่น

“อ้ายแห้ว แก่รู้ว่าฉันใช้ให้แกไปทำไม”

เจ้าแห้วหยุดชะงักหมุนตัวกลับ

“แะ... แะ... รับประทานไม่ทราบครับ”

“ฟังคำสั่งเสียก่อนสิ ไปเอาตะกร้อสวมปากหามาให้ฉันเข้าใจไหม ฉันจะสวมหน้าอ้ายหงวนมันจะได้เลิกจามเสียที”

อาเสียทำคอย่น แล้วกล่าวกับเจ้าแห้วอย่างเด็ดขาด

“ไม่ต้องไปอายแห้ว ข้าไม่ใช่หมาอะไรหรอก จะได้เอา
ตะกร้อมาใส่ปาก ช่วยเดินไปทางที่พักอาหารหาไม้หนึบผ้า
เอามาให้ฉันสักสองอันก็แล้วกัน”

เจ้าแห้วหัวเราะหึๆ เดินเลยไปทางที่พักอาหารค้นหา
ไม้หนึบผ้าได้สองอัน ก็ถือเดินเข้ามาส่งให้เสียบงวนอย่าง
นอบน้อมแล้วกลับไปนั่งริมหน้าต่างตามเดิม ก็มุงงมยักไม้
หนึบผ้าหนึบริมฝีปากของเขาไว้ทั้งริมฝีปากล่างและบน
รวม ๒ อันเพื่อป้องกันไม่ให้เขาจามออกมาระหว่างที่มี
การประชุมกัน คุณหญิงวาดและสีกาน้ำต่างหัวเราะชอบใจไป
ตามกัน อาเสียบงวนหน้าให้คุณหญิงวาดแล้วพูดในลำคอ
โดยไม่อ้าปากเพราะไม้หนึบผ้า ๒ อันหนึบริมฝีปากไว้

“เปิดประชุมต่อไปได้แล้วครับ คุณอา ผมรับรองว่า
ต่อไปนี่ผมไม่จามอีกแล้ว ถ้าจามเสียงของผมก็คงลงไปดัง
ในท้อง”

นิกรมองดูเสียบงวนอย่างขบขัน

“แล้วถ้าเมื่อเสียงจามที่ตั้งในท้องแกมันดังออกไปทาง
เบื้องล่างแกจะว่ายังไง”

คุณหญิงวาดหยิบค้อนตอกตะปูอันหนึ่งที่วางอยู่บน
โต๊ะ ยกขึ้นฟาดลงบนโต๊ะเต็มเหนี่ยว เพื่อเป็นสัญญาณให้

ทุกคนหยุดพูด แต่แทนที่ค้อนเหล็กอันนั้นจะถูกโตะ กลับ
สัมผัสหลังมือซ้ายของเจ้าคุณปัจจนึกฯ อย่างจัง

“โอ๊ยๆๆ” ท่านเจ้าคุณร้องสุดเสียง “อูย...มือผมหัก
แล้ว คุณหญิง โอ๊ย...”

คุณหญิงวาทโยนค้อนลงบนพื้นห้องเสียงดังโครม

“นึกแล้วว่าถูกมือเจ้าคุณ ไม่ใช่โตะ เพราะแทนที่มัน
จะตังโปก กลับตังเสียงตึก ประทานโทษนะคะ ดิฉันไม่
ตั้งใจเลย โถ... ถ้าจะเจ็บ หน้าเขียวเป็นไก่อฟักเขียว”

เจ้าคุณปัจจนึกฯหน้านี้ว่คิ้วขมวด ยกมือขวากุม
หลังมือซ้ายของท่าน พลังสุตปากและร้องครางหึงๆ นาย
พลติเรกกล่าวปลอบใจพ่อตาของเขา

“เข้มแข็งสู้รับคุณพ่อ ถูกค้อนตีมือเท่านี้ไม่หนัก
หนาอะไรหรอกครับ เมื่อบายวานนี้ กรรมกรโรงเลื่อยของ
อ้ายหงวนถูกเลื่อยวงเตี๊ยนตัดตัวขาดสองท่อน ยังนอน
อมยิ้มนิ่งเฉย ไม่ได้ร้องครวญครางอย่างนี้เลย”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ตวาดแว้ด

“ก็มันตายแล้วมันจะร้องได้อย่างไรล่ะ”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง นิกรล้วงกระเป๋
กางเกงหยิบตลับสังกะสีเล็กๆ ออกมาแล้วเอื้อมมือข้ามโตะ

ยื่นให้ท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ๆ

“เอาขี้ผึ้งนี้ทาเสียหน่อยซีครับ”

เจ้าคุณรับมาถือไว้

“ขี้ผึ้งอะไรวะ”

“หม่องจนจ๋อครับ เป็นยาหม่องรุ่นแรกที่มีจำหน่ายในเมืองไทย อับเล็กนิดเดียวราคา ๒๐ บาท ขายดิบขายดีโดยไม่ต้องโฆษณาให้เสียเงิน ทาแก้เคล็ดยกปวงคบบวม ฟกช้ำดำเขียวแก้พิษแมลงสัตว์กัดต่อย เป็นนอยทาน้อยเป็นมากทามาก บ้ายลูกนัยน์ตาแก้ตาแดงตาเจ็บตาต้อ กินกับน้ำร้อนแก้ไข้แก้ปวดหัว เป็นยาเจริญอาหารบำรุงธาตุ รักษาโรคกระเพาะและลำไส้ สูดแก้ลมคมแก้หวัด”

“พอแล้ว” เจ้าคุณตวาดเสียงแหลมเล็ก “ขี้ผึ้งตวักระบวยอะไรกันวะ รักษาโรคได้สารพัด ก็มันขี้ผึ้งตราจิ้งจกสองหางเห็นอยู่หน้ไหน อับละบาทเดียวมีขายถมเถไป หม่องจ๋อที่ไหน”

ท่านเจ้าคุณเปิดตลับขี้ผึ้งออก คั่วขี้ผึ้งออกมาทาหลังมือของท่าน ความเจ็บปวดค่อยๆ หายไปที่ละน้อย คุณหญิงวาดกระแอมเสียงลั่นห้องแล้วกล่าวเปิดประชุมต่อไป

“เพื่อไม่ให้เสียเวลาข้าพเจ้าจะขอพูดสั้นๆ และเราจะต้องลงมติกันให้เสร็จสิ้นในวันนี้ เพราะการประชุมของเราเป็นการประชุมขั้นสุดท้าย ทุกคนโปรดฟัง ในวันที่ ๓๑ เดือนนี้ และวันที่ ๑ มกราคม ศกใหม่ เราจะมีการบำเพ็ญกุศลและจัดงานส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ที่บ้าน ‘พัชรารมณ์’ เป็นเช่นเคย ใครเห็นด้วยขอให้ตบมือให้ข้าพเจ้า”

เสียงตบมือดังขึ้นเกรียวกราว เว้นแต่เจ้าคุณปัจจนึกฯ คนเดียวเท่านั้นที่ไม่ยอมตบมือ คุณหญิงมองดูท่านเจ้าคุณอย่างเคืองๆ

“เจ้าคุณไม่เห็นด้วยหรือคะ”

“ใครบอกล่ะครับ”

“แล้วทำไมไม่ตบมือ”

“ตบกะลึงอะไรเล่า” แล้วเจ้าคุณก็ยื่นมือซ้ายให้คุณหญิงวาดดู “เห็นไหมล่ะครับ หลังมือผมบวมอย่างนี้จะให้ตบอย่างไรกัน”

คุณหญิงวาดยิ้มออกมาได้ กล่าวกับที่ประชุมต่อไป

“เป็นอันว่าคณะพรรคของเราเห็นชอบด้วยทุกคน ต่อไปนี้เราจะได้ปรึกษาหารือกันว่าเราควรจะมีงานอะไรบ้าง ข้า...พ่อพลแตกคอยจับบันทึกการประชุมนะลูกนะ เท่ากับว่า

แก่เป็นกรรมการและเลขานุการของกรรมการ ว่ามาทีละคน
เจ้าคุณเป็นผู้มีอาวุโส โปรดออกความเห็นก่อน”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้าช้าๆ

“สำหรับความเห็นของผมก็ไม่มีอะไร นอกจากขอ
ให้พวกเราทำบุญตักบาตรในตอนเช้าวันที่ ๑ แต่ถ้ามีการ
เลี้ยงหรือรื่นเริงกันอย่างไร ขอให้เป็นความเห็นของคนอื่น
เถอะครับ”

“หรือคะ ถ้าอย่างนั้นดิฉันกับเจ้าคุณมีความเห็น
สอดคล้องต้องกันในเรื่องนี้ การทำบุญเป็นเรื่องของคนแก่
ความสนุกสนานกินเหล้าเมายาเป็นเรื่องของเด็กๆเขา เรา
เพียงแต่ให้ความสนับสนุนเท่านั้น อ้า...พ่อพลอดอกความ
เห็นขลุ่ย”

พ.อ.พลยิ้มให้คุณหญิงวาด

“พวกเราจะเลี้ยงอาหารค่ำส่งท้ายปีเก่าแก่เพื่อนๆ
ของเราครับ เชิญเพื่อนฝูงมากินข้าวกินเหล้ากันที่นี่”

“ก็ดีเหมือนกัน แล้วใครจะเป็นคนออกเงินค่าใช้จ่าย”

“อ้ายหงวนครับ” พลพูดเสียงหัวเราะ

อาเสียดั่งโฮย รีบตั้งไม้หนึบผ้าทั้งสองอันออก
จากปาก

“ฉันยังไม่ได้พูดสักคำว่าฉันจะออกเงินค่าใช้จ่ายในงานรื่นเริงวันปีใหม่”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“ถ้าแกไม่เต็มใจกันออกเอง อย่าคิดว่ากันกับอ้ายพล และหมอคอยเอาวัดเอาเปรียบแถมอ้ายหงวน กันมีเงินพอที่จะใช้จ่ายในงานปีใหม่เพื่อให้อพวกเราสบายกัน”

อาเลี่ยมมองดูนิกรอย่างแปลกใจ

“แกพูดจริงๆ หรืออ้ายกร”

“เออ ให้ตื่นตายชีวะ พันเอกนิกรไม่รวยเหมือนอย่างแกก็จริง แต่กันก็มีเงินอยู่ใน बैंคหลายล้าน นานที่ปีหนมันจะหมดสักเท่าไร”

เลี่ยมหงวนลืมหูละเล

“อ้อ แกนี่ใจบ้าเหมือนกัน บอกกันให้ชื่นใจสักหน่อยสิ แกให้งบประมาณค่าใช้จ่ายเท่าไร อยากรู้ตัวเลข”

“๕๐ บาท”

“อู” อาเลี่ยมร้องลั่น “โฮ...อ้าย...อ้าย...ไม่รู้จะเรียกแกว่าอย่างไรดี นึกว่าจะให้สักสองสามหมื่น ที่แท้ ๕๐ บาทเท่านั้น ชื้อไปอย่างได้ ๓ ตัวก็หมดแล้ว”

นิกรว่า “ก็อย่ากินชีวะไปอย่าง ชื้อของถูกๆ มาเลี้ยง

ปาท้องโก๋บ้าง ส้มเขียวหวานบ้าง ข้าวโพดคั่วสักปึก เท่า
นี้เราก็ ส.ค.ส.กันได้”

กิมหงวนหัวเราะงอไปงอมา

“แกยังคงมหาอัศจรรย์มันตามเคย เงินของแกแต่ละ
บาทดูมันใหญ่เหลือเกิน เอาเถอะงบประมาณค่าใช้จ่ายใน
งานส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่นี้กันออกเอง”

นั่นตามองดูหน้าเลียหงวนแล้วยิ้มให้

“เท่าไรคะเสีย”

“แสนบาท” เลียหงวนตอบอย่างภาคภูมิใจ “ขอให้
พี่น้องตบมือให้ผมหน่อยแล้วก็อย่าลืมนะครับ อย่าลืมไป
เลือกผู้แทนและลงคะแนนให้ผม จำไว้ว่า หมายเลข ๕ อา
เลียกิมหงวน ผู้ที่จะเป็นปากเสียงของท่านในสภา ท่าน
ปลุกเร้าอนาคตกิจจนเรือนทลาย เลือกผู้แทนอนาคตกิจจนผู้แทน
ตาย”

ลีฉางกับคุณหญิงวาดหัวเราะคิกคักไปตามกัน แต่
พล นิกร ตร.ติเรก และเจ้าคุณปัจจุบันก็ไม่รู้ลึกลับชั้นอะไร
เลย

“ชักจะบ้าน้ำลายแล้วอ้ายหงวน” พ.อ.พลพุดยิ้มๆ

“เรากำลังพูดกันเป็นงานเป็นการ เลือกพูดเล่น”

อาเลี้ยหัวเราะ

“ซัอมไว้ก่อน เขาว่ารัฐธรรมนูญเสร็จมีการเลือกตั้งเมื่อไร กันสมัครเป็นผู้แทนพระนครแน่ๆ เป็นนักการค้ามานานแล้ว ลองเป็นนักการเมืองดูที ข้า...เป็นอันว่างานส่งท้ายปีเก่าและต้อนรับปีใหม่ ๒๕๐๗ กันให้เงินงบประมาณแสนบาท ขอให้ที่ประชุมตบมือให้ผมด้วย”

เสียงตบมือดังขึ้นอีกและมีเสียงเป่าปากปนอยู่ด้วย ผู้เป่าปากคือนิกรนั่นเอง พล พัชรภรณ์ จดบันทึกรายงานการประชุมลงไปตามหน้าที่ของเขา นายพลติเรกมของตุกิมหงวนอย่างชื่นชมแล้วกล่าวว่า

“ยูแน่วัย อ้ายหงวน ผู้กล้าสละเงินตั้งแสนบาทให้พวกเราบำเพ็ญกุศลและรื่นเริงกันเพื่อส่งท้ายปีเก่าและต้อนรับปีใหม่ โอคิดว้า คึนวันที่ ๓๑ นอกจากเราจะเลี้ยงพวกเรา เราควรจะมีการละเล่นอะไรบ้าง เป็นต้นว่าดนตรีหรือจำอวด”

เลี้ยหงวนเห็นพ้องด้วย

“แน่ละ ควรจะมีทางสนามหน้าตึก ให้เพื่อนบ้านใกล้เคียงของเราเขามาชม กันให้อีกสองแสนเข้า รวมเป็นสามแสน จ้างละครกรรมศิลป์มาเล่น จั้วดีๆ สักสองโรง”

พูดจบก็หันมาทางนิกร “แล้วควรมีอะไรอีก อ้ายกร”

นิกรตอบโดยไม่ต้องคิด

“การละเล่นแบบเก่าดีกว่า เป็นต้นว่าเพลงฉ่อย
ลำตัด หุ่นกระบอก หรือหัวล้านชนกัน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับประทานอาหาร เจ้า
คุณป้าจึกนี่ๆ คนเดียวไม่ยอมหัวเราะ ท่านทำปากจุ่มของ
นายจอมทะเล้นอย่างเดี๋ยวดูด

“ถามจริงๆ เอะอ้ายกร มหรสพหรือการละเล่น
หัวล้านชนกันนะแกเคยดูที่ไหน”

นิกรสั่นศีรษะและทำหน้าตาย

“ไม่เคยหรอกครับ แต่ถ้าเราจัดให้มีขึ้น เชิญบรรดา
ผู้ที่อึดคึดผมทั้งหลายมาแข่งขันกัน ชนกันแบบชนไก่ ซึ่ง
รางวัลเงินสดหนึ่งหมื่นบาทและถ้วยทองคำ ผมกล้ารับรอง
ว่าจะมีคนดูอย่างล้นหลามทีเดียว ที่ผมออกความเห็นนี้ผม
ไม่ได้มีเจตนาล้อเลียนคุณพ่อเลย”

คุณหญิงวาดพูดสนับสนุนหลานชายของท่าน

“เข้าที่ดีไว้ย แกหาหัวล้านได้ที่ไหนล่ะ หามาสัก ๑๐
คน แล้วให้พวกเราช่วยกันหามาประกวดบ้าง”

นิกรทำหน้าแบ้

ลิขสิทธิ์จากการจัดพิมพ์หนังสือชุดนี้
นำไปสะสมในกองทุน ป. อินทรมาลิต
เพื่อสนับสนุนคนรุ่นใหม่ที่มีใจรักศิลปะ
และการประพันธ์ทางเดียวกับผู้เขียน
ตามเจตนาและปณิธานอันแรงกล้า
ของนางปราณี อินทรมาลิต ผู้เป็นภรรยา
และเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยาก
ตราบजनवาระसुतท้ายของชีวิตผู้เขียน

